

Arrest

nr. 168 443 van 26 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 maart 2016.

Gelet op de beschikking van 7 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. VAN DE STEEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 25 augustus 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 8 maart 2016 de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoeker richt op 8 maart 2016 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 2 mei 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat de door haar aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM primeert op de gebonden bevoegdheid van de verwerende partij. Waar de voorzitter erop wijst dat hieromtrent werd gemotiveerd in de beschikking, repliceert de verzoekende partij dat artikel 3 van het EVRM ruimer gaat dan enkel de asielaanvraag en dat het ondanks de afwijzing van deze aanvraag mogelijk blijft dat zij in haar land van herkomst zal worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling.”*

2.5. Waar verzoeker aangeeft dat artikel 3 van het EVRM dient te primeren op de gebonden bevoegdheid die verweerder heeft tot het treffen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, dient te worden opgemerkt dat dit in de beschikking werd gerespecteerd. Zo werd in de beschikking inhoudelijk gerepliceerd op de aangevoerde schending van voormelde verdragsbepaling. Waar verzoeker kritiek uitoefent op deze inhoudelijke uiteenzetting en stelt dat artikel 3 van het EVRM ruimer gaat dan enkel de asielaanvraag, dient de Raad vooreerst op te merken dat in de beschikking tevens werd aangegeven dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM beperkt bleef tot louter blote beweringen, die niet kunnen volstaan om een concrete schending van voormelde verdragsbepaling aan te tonen. Daarenboven kan de Raad enkel opmerken dat de – summiere – uiteenzetting in het verzoekschrift aangaande artikel 3 van het EVRM beperkt bleef tot de argumenten die reeds werden aangehaald in de asielaanvraag, die negatief werd afgesloten. Aldus kon in de beschikking wel degelijk worden gewezen op de reeds gedane beoordeling van deze elementen door de asielinstanties en kan verzoeker, die in zijn verzoekschrift zelf geen enkel element aanhaalt dat ruimer gaat dan hetgeen reeds in de asielaanvraag werd ingeroepen en beoordeeld, zich er thans niet toe beperken te stellen dat het ondanks de afwijzing van de asielaanvraag mogelijk blijft dat hij in zijn land van herkomst zal worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

2.6. Gelet op bovenstaande brengt verzoeker geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking werd gesteld.

De middelen zijn, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA